

Sygn. akt II Ca 577/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 12 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgiel

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2015 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w K.

z dnia 8 lipca 2014r. sygn. akt VI C 21/14

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 577/14

UZASADNIENIE

Powód J. D. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2013 r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w K. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2013 r. i orzekł o kosztach postępowania. Rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach:

W dniu 1 lipca 2004 r. w miejscowości C. R. K. spowodował wypadek, w wyniku którego śmierć poniosła I. K.. Pojazd sprawcy wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Powód był bratem zmarłej. Pozostawał z nią w bardzo bliskich relacjach, szanowali się. Zmarła siostra powoda opiekowała się nim od najmłodszych lat, matkowała mu i wspierała go. Zmarła będąc wH. wspierała go finansowo, przesyłała paczki. Powód jeździł do siostry dwa razy w roku. Wspólnie spędzali święta. Po powrocie z zagranicy miała zamieszkać niedaleko brata. Powód przeżył śmierć siostry. Stał się apatyczny i przygnębiony. Korzystał z pomocy psychologa i psychiatry. Zdiagnozowano u niego przewlekłą depresję z lękami. Przyjmował leki antydepresyjne. Po ośmiu latach przestał chodzić do psychiatry. Nadal jednak nie może pogodzić się z jej odejściem.

Sąd ocenił, że kwota odpowiedniego zadośćuczynienia będzie kwota 15.000 zł.

Apelację od tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w całości. Zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego w postaci art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. oraz art. 6 k.c. przez przyjęcie, że powodowi przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych – więzi rodzinnej i to w kwocie rażąco wygórowanej,
2. naruszenie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez przyjęcie, że umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność odszkodowawczą za naruszenie dóbr osobistych innych niż życie i zdrowie,
3. naruszenie przepisów procesowych w postaci art. 233 § 1 k.p.c. – przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy nie naruszył prawa materialnego - art. 448 w zw. z art. 24 k.c. i art. 6 k.c. Interpretacja przepisów dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa.

Stanowisko to, mimo że dyskusyjne, jest jednolicie rozstrzygnięte pozytywnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyrok SN z dnia 14 stycznia 2010, IV CSK 307/09; uchwała SN z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10; wyrok SN z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10; uchwała SN z dnia 13 lipca 2011 r., **III CZP 32/11** – podjęta w odpowiedzi na pytanie prawne S.O. w K.; wyrok SN z dnia 5 października 2011 r., IV CSK 10/11; uchwał z dnia 7 listopada 2012 r., III CZP 67/12 i z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/122 gdzie przesądzono odpowiedzialność ubezpieczyciela za tego rodzaju szkody; postanowienie SN z dnia 27 czerwca 2014 r. (**7 sędziów**) w sprawie III CZP 2/14) Nie ma ani jednego orzeczenia Sądu Najwyższego w którym prezentowałby SN stanowisko przeciwnie.

Również art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych nie stoi na przeszkodzie zasądzeniu zadośćuczynienia w tego rodzaju sprawach.

Artykuł 34 ust. 1 ustawy z 22.5.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - w brzmieniu sprzed 11.2.2012 r. - nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 KC.(M .Prawn. 2013/2/58; III CZP 93/12 SN wyrok z dnia 20 grudnia 2012 r.Lex 1267081 oraz wyrok S.A. w Krakowie z dnia 6 września 2012 r., I A Ca 739/12 lex 1223205).

Również wysokość zadośćuczynienia nie może budzić zastrzeżeń.

Należy podkreślić, iż mimo że przez wiele lat orzecznictwo aprobowало zasądzenie niskich kwot zadośćuczynienia, to tendencja ta była krytykowana w doktrynie (zob. M. Nestorowicz, Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w procesach lekarskich, PiP 2005, Nr 3, s. 9, gdzie autor zwraca również uwagę, że w pewnych sytuacjach zadośćuczynienie powinno spełniać także funkcję represyjną). Ostatnie orzeczenia SN są dowodem modyfikacji linii orzecznictwa w tym zakresie. W wyroku z dnia 30 stycznia 2004 r. Sąd orzekł, że powołanie się przez sąd przy ustaleniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (por. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSN 2005, Nr 2, poz. 40). SN silnie podkreślił kompensacyjny charakter zadośćuczynienia z art. 445 § 1 k.c. i konieczność określenia jego wysokości przede wszystkim na podstawie rozmiaru doznanego krzywdy i całokształtu okoliczności sprawy. Nie podzielił poglądu, że kwota zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Konsekwencją stosowania tej zasady była tendencja do zasądzania tytułem zadośćuczynienia sum raczej skromnych (por. wyrok SN z 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSP 2007, Nr 1, poz. 11 z glosą M. Nestorowicza; por. również Monika Walachowska, Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, Toruń 2007, s. 129-130).

Analiza powołanego orzecznictwa również pod względem przyznawanych sum zadośćuczynienia przy określonym rozmiarze krzywd wskazuje, że kwota zadośćuczynienia uznana przez Sąd Rejonowy za odpowiednią nie jest wygórowana.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c, orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono z godnie z art. 98 k.p.c.